

**1000
Books by
1000
Poets**

**1
B
1
P**

Vilandt

**Larmens
antologi**

**L
a**

75 / 1000

2014



bilab

**Joakim
Vilandt**

**J
V**

Larmens antologi

Larmens antologi

Joakim Vilandt

Poetry will be made by all!
89plus and LUMA Foundation



0075 / 1000

First Printing: 4:51 PM, 01 March 2014

ISBN 978-1-304-90883-4

LUMA/Westbau

Löwenbräukunst
Limmatstrasse 270
CH-8005 Zurich

Published by LUMA Foundation as part of the 89plus exhibition Poetry will be made by all! co-curated by Hans Ulrich Obrist, Simon Castets, and Kenneth Goldsmith at LUMA/Westbau, 30 January – 30 March 2014. Cover design by Content is Relative. All rights to this work are reserved by the author.

This book edited by James Hoff.

Series editor: Danny Snelson
<http://poetrywillbemadebyall.ch>

(1)

alt med småt

der knurrede næbskralden

mod den skårne skyhimmel
skriver kun kragernes rablen
 jubelidioternes dans
uskøn er tanken—: lad dog leve.

under bysøjlels bue

der er summen i luften i spæde
stemmer vræler op og råber
efter sol og regnvejrdrypper
højer i en summen
utøj er når skoletavlerevner
avler fluer ingen spør
herren former flueller:
bør jeg stadig forme eller
bør jeg ikke mer

trenodie tog buen

solbuen falmer over os
syngende valmuer fantaserer om
fritfaldende vagtler
ligene lugter saltrøget
blandt rødmende stjernekastere
håndkvalt knirkende
som pibepegeren følges han
kære spor over stengærde i gedespring
asfalten mat under brysternes såle
stakkel drejer vandret efter
tranefjæset smilende
grussår under bedende øjne
der findes et hav derude
og en vadehimmel dryppende

togbåde svam

det pletter med teglsten
vi klynker til klinker
snart pløret snart størknet blir mørtelen tør
mens murene messer blandt blade
kun stykskib af huse, så
kan kollapse ikke flyde
vi klynker til klynk
og saltvand er altvand til søs

og rejstes rank

 hvorum sagtes du?
fik jeg fluebene katalogisk, gjorde du?
 ville du at viljefladen bredtes
 som et fuldt papir
ku du spotte alle eller ku du ikke mer?
 simpel deskription
 har den funktion at fjerne dele
skrå behag forklarer hvad vi må og ikke vil
 sneen højner ikkun fladen
 plant er pænt
men der er dog en anden dimension
 snees andre inde
 høres ikke noen

signalfejl sejlede

der er kurrende dalmatinerruder
som spektakel og guds tårer
tærer tomrummets runglen derude
min skinnemobilitet er
stilsiddende mellem stationsstolper
mens banens ensomhed
mumles af grå informatik
ventestuens genlyd rummer brudte suk
efter utænkende terræn
som monotonistisk mutters sammen
men ansigter som bjergsider
og uøjensynlig tæring bag masken
findes i overfladens panoptikonspejle
hvor regnen kun
bedugger deres brystkamre

patetik puttede

kroppen står som knoppen spirende
et stikkelsbær af vokspoesi
stilke blomstrer op i vores våde
som nymfens kåde ikkenoget
fader forbi, moder forglemt
mit kuede blik er ikke nemt
bedrøv dig i min hule nynnen
jeg slikker dig ved stikkelsbær
og giver efter lige dér
følelsen at tækkes som et barn
og slås i jorden af din harme
vejen væk fra vold er vid og let
men vi kan ikke så den åben

småsten talte stablet

og det belemres at
når jeg streger negle
i hans kantede korpus' fedtsten
skrives svagheder
i det ellers stærkt spindende
fra løve til kat
og bjergene til lerduer
man ellers kan kaste op
og riffelskyde af

vi stod ukronet

lyset regner i dug
skilte viser skridt
nåle pynter ranke
skovens summen larmer
lidt langsomt tytter
rævemor og sætter greb i spurve
og før fløj de og tabte
sølv over koglekroner

ville blinke blinke harme

dynelune: spidses derfor
øjne blindt og juvenilt
skam-pupille plastikposer
støtter bette øjne
grumme harmen dynevarmen
lysegrønne hoser, var det ikke, lunen
varm septembermorgen
legekilling : dalen kindet ruhed
vodkasmilning mørk september
tæskeligt og kærligt, som en
lun... noget vorden, når det kimer
til en barfeagtig snedecember
lysegrønne hoser
polstreposer under øjne
blindt og trygt naivt en gold og
harm og lunken morgen

og skind blev klingende

bægret tomt
begæret består
man finder nok ny muse næste år
nymfe såvidt at hun sår andres sår
stakkel såvidt at hun stakler sig stik
næh så slår hun sig ik og
gliden let prikken i skind
strøg sådan: din krop er kashmir
så blødt det bløde ikke bløder
men der mødes hun ikke
den der rungen
summer i snurrende kor i tindåsen
til troldmanden: jeg var på hjerte
parafrafrasisk på skrump
så sadistisk kynik
stik tungen i tindåsen

gyldent vindue viste

karmen er rammen for ny-
malede porcelænsvægge,
linjeskårne træplader på pæle
pudebeklædte siddelejer.
dynebred med dårlige ben, der
vipper impulsivt industrigult
murværk tilgitrede sortehuller
med kulmørket trukket fra dem.
af regnen som murtapet
og
frarevne frarevne kyler
vermin indbildsk stykker af sig
hen over
i buer stråler de længere
tilbage mens fremad blokeret i stykker af sig
ingen trak en liste ud
ingen kommer tilbage fra de døde og
ingen kommer uden grædende ind i verden
ingen spør om man vil ind

næste glemte november

min august pensles på lærredet gråt
det lyse tørres med sløve briser
og biler brummer i skjul for fugt
og distancens dovne kontraster
fugletræk ses som profeti
mens naturen er i dekadence
som fødselsdagens formalitet
lægger låg over en nedtælling

for vor skabte

de stilke, der bærer
rystende stankelben kroppen
knækker når den knyttes
de ældre de ved det.
samler små spåner af hofter
her er en guldkantet juni alt for lidt
på dens værelse
alt for småt knyttet sammen i hjørnet
mellem dvdreolen og kommodeartefakter
blufærdigt ynkende og bærer bordskamlen
se små fødder
små sko

lyset larmede

verden sner ikke mere
men vintervejret tynger over hvidmarken
hvor sneen før smeltede findes vid støj
uden for vindueskarmen pletter fuglespor
i snehavet fra bortflyvne solsorte
og stikkende støj knurrer for panden
mens kulden smager af timegammel kaffe
fælt som solsortene smagte og
verden sner ikke mere
mørket skjuler
hvad der var af friske snefnug
i en vestenvind af gråt

der fandtes en sorten

natten gror uden ord
her i mørket kan dit ansigt dæmpe lyset
mod en vind hvor alt er vådt
værelset er solgult her bag
gardinbarrikaderne der simrer i sveddampe
kropshår danser blandt døde radiatorer
gyldne lokker af udgroninger
udklær hjørner og væg
guldkongen ligger under dynen
når han ikke stirrer
på loftets rige sommersmil

barnløs

postej er udsmyrt foran mig
og rød peberost på brød
mens mine knokkelfingre
famler efter beskidt bestik
og min syge hånd
kan sletikke holde
sort kaffe
med gespenst i fordi
min kone blev for gammel før mig

alt med småt

det er godt at se sig for
når vejen suser væk i vrirten
glem dig ej
løb din vej, du kan dog æde kærlighed,
den kysser glæde
skjul dig nu
du ved du vil nu, det nu du ku
men alt for sikkert står du der
med fødderne så fast som hos de spæde

(2)

In Memoriam á Ægte
Intellæct

Stycke Eet. Brilleabe.

Saa. *Roland-Bar*, Universitætet, kursivt staaende Egetnavn, det brandede Ægteord. Vi sees paa *Roland-Bar*.

Id plantes blødt in Sofa og gror hen mod Loftet. Benene høit lagt henover eet Ballet-agtic Kryds paa Kaffebordet foran meg : ochque X-et linierer pegende mod to Bavianer i ovenstaaende Sofa. Bavianer pga Mænd. Bavianer pga Skæg og Vildhaar. Bavianer pga Brillerglas, der electrisk taler om sidste Forelæsning. Høre om Kafkas Uforklarlichkeit; ere han Kritik af Samtidensstrømninger eller een simpel-Ligegyldichet ift Dem?

Væggen rummer een Genklang . Ballelaller á Tunger og forfinet Snuder, de smører Sprog udi hinandens Alvor, der anføres folder i Panden. Kønstejn ere nærsyned Glas, som Abekattes røde Ladeporte: Een Bunckepulen á lidenskabelic Invitation, som de Bavianer, de ikke ere. Nok verdens kedlicste Porno. Aa, knep meg som den Humanist, Id ere.

Saa. *Roland-Bar*, Universitætet, Danmarks Blomst af Humanisme. Converse og Plastic saar Tanker i Jorden. Væxt af Viden, eet Enestaaenhed af Ægte Text. Og vor Stereo

pumper Blod udi Lokalet. Ellers læser Ingen Literatur; Volden strømmer fra Rapperens Mundskaar, mens Nietzsche summes postmortem i een ungdomssindic Lal-Philosophie. "Id tror: vi skal høre *99 Problems*" sier een Kælling.

Nei, Id nægter dette. Id springer op af Balletkryds iet Sirkelspark, hvor Id osse smider mit Tøi i een flyvsk Tornado. Id slaar de dumme Briller af Humanisterne! Id knuser Caféens Rude og springer Nøgenhed i den kantbygged Sø. "Grimme Bavianer!" sckraaler Id af Tilskuerne, medens Id skider i Vandet.

Stykke To. Konsump.

Morgenen ere euclid
tidsfordoven indsynkes jeg
naar tungtklangend Truget
udaandes een Afton

ochque jeg bydes liden over Flascken
ochque sejler omkring Machinens Tidevand
som drypber Korn gjennem Timeglas
naar Axlerne løber runnt ochque runnt ochque
Vandet smøres Hvermorgen olierend
paa Tid ochque jeg bydes over Truget
een Aftonstime

naar den letkluckend Pige
kvidrer tickend som vare hun Uret
eet gold Urhavsmorgen

at tale Børn ...
saarom Havkræet pluckes
husked jeg Barnsminne

Støvelfer dansed tyste i Solskin
Stcraaler indrammed Kjinderne i Lysdis
Kjærlighet blended Hjærter med Det svævenne

puf puf blæsed Skypuder uten Himmelhud
sagte ... tavsned De da Menscket komm ...
disse var iblannt Gardiner fra Barnværlset.

i Verdens Simpelhet ochque Febver-Søvnen
dysseds á denne bløde Solstcraaleklæden
saarom Sygdom laa unner Dynen
vare Værlset kjun Blidenskab!

–Hvore ble Elferne á?
det vet kjun Børnlingheten (dets Tanke)

Nu ere kun Hospitalshelicoptre.
bærer Morbidhed over Byen - la vær at spille.
Sygdom baareds nu gjennem Himlene
inte unner Dynen.

Verden scner inte mere .
Rødmen skjuler hva der vare á friske Snefnug
ien vestlic Vind á det graaeste.

dette blie Eders rettlige Vinter
ejmer sckal du see Grimheten
la dov lege: see, Sønnicke, saaledes:
læg deg paa Rycken ochque bred ÆRmet ut
ochque forme Askekeruben

ochque du vænnes dertil
som naar Truget een Aftonstime
fodrer den Pige

saarom hun kvidrer tickend vare hun Uret
eet gold Urhavstid
nu har du Vinger ochque ble Fanget
smucker end Nabos? good boy

jeg tryner mine Laster nedi Askbægret ochque
sckaber vel een saadan Angel ochque jeg
budteds liden over Flascken. Pigen slog een
flot- Angel udi hennes Bæger. Jeg undredes
ved dens Formning omkreng Zigaretten:
Hennes Ask vare ægte Vinger. De letted
hennes gulned-Fingre. Ochque hun gloed saare
smaalict hoverende-Ansickt paa meg. Jeg
raabte á Bordet, vælted hende med een tung
Dump. blev stirren derpaa á Tenderen i Baren,
han blegt fortaben eet Øieblick, førend een
Vagt rennte henimot meg ochque sloe meg tel
Gulvet. Trycket fik meg at bløde Sort ochque
Brunt udover det Hele fran mein Dødens Gab.

Stycke Tre. Bongotrommer.

Ak, den Vildhed i vort lille Fællesskabsfest, ochque Druck derved! Strax tel Siden fastholdtes jeg – i Stilhet kan jeg ej fortie Blicket i henne, porteret, frarevet Noget Stycke derude (Evichet, Naturen ?) ochque sat fast i den tunge Vægt mellom os, som forstaaelic for meg i Virklicheneten kjun ere i Iris spejlet gjennem een sløret Spiritusdis. Saa skjønt eet Blick; den stille Vippen med Laaget, ochque Spillet, hun pricker inte, hun *blider ut i een Taage á Hænder*, der draabedrydser forbi ochque kjun svagt rører meg, men det ere jo een Art Fejl i Flab. Betaget vajer Alt ved Pupilen, hun fugter sin Mund ochque svajer heelt tætpaa, Aanden gir Gjenlyd mod mine Læber. Jeg varmes trossict besejret, ochque Gyset bevares i øverste Hudlag, naar hun kilrer meg med Fingerspissen, ochque raaber, om jeg vil med i Kjøkkenet efter een Øl (osv.) Organismen pulser i fælles Rytme. Som vibrerenne Atomer ere hver Lørdag Afton ochque det ere lyckelict. Antrocentrisme Fornuftichet-gjør Guddommen tænker jeg, idet Susen klinger baade i Hende ochque hendes Væsen-Hoeds bøienne Bevæelse over mit Skjød.

Gud *ere*, faar hun meg tel at tænke. Afriqansck Kiødelighed ochque sprøde Stemmer trommer

Electricsskitét, ochque Støien fra Universet vet
siden á (samt de ofte Latrend-pegend-
Forbipasserends Lyksalighet) opløfter Alt tel
Cosmos

Stycke Fire.: Performativ Hrøa.

eg brænder

Sol unner een Goldhetens Guld, styrtnedadmod
gamle Dage
innvortes Pavseforstaaelse

Afgudernes Gode ere Deilicheten
ochque eet puncterend Hjuul, saarom
Jormundgand slugte seg sel
ochque lord krepiert

Otte Kanter á Ormens Ring ere Enkeltes
Oversætelse.
“lev derefter, ochque du tildeles Rapture.”
nei, kun Abysmen.

Kun Abysmen ere.
Kun Abysmen med os.
naar eg brænder
ochque vi ere Satyrer i chemiske Chasmer

naar Machinen runger phlegmatischen
Principerskhet,
sødiest Mælk

eg dræned á svarte Muder.

(3)

Psykofon

AMOK i Østerportx

RAL.

In: **Rhr'hr'hr'hr'hår**

Ex: **hra'hra'hra'hra'hra**

Qrc-Krkraftpenciline i Kaffamaskine og Fockser
med Kunden naar Æden er kjøpt.

Qr-Kruzningsbøjle ov Havrinden smørre i

Qrusningen over en Kops kjelne Suppe

Simrende Sirkelsmackerei på bekostning

Skeholders

Fullracknent Exploxions-Tagfat me

Volvokollisjon

Restaurasjonens Sammenbrud ved

propellerende Bildæk

og Fannen til mull når Guden i Kaffen er

Togmaskinen

[kværnt ov kværnt ov kværnt ov kværnt ov

kværnt ov kværnt ov kværnt ov kværnt ov

kværnt

ov kværnt ov kværnt ov kværnt ov kværnt

ikvante a kjunne for Ædekernen]

Råå ov levande Sjrubar **ASBESTOS-MARY**

Focksing **DI AI WAI** unnar **AFGUDERNES**

XIPE TOTEC

Flåå Kunstvrkets Hånnvrk nøgent ligeud –

... som enfoldighedens æsel .

der i eventyret lytter
til luftfornuftens skrighalse
med næseblod, omvendt regnende,
kosmisk, øjets salt
antenner til Himmlene.

AMOK i Såby

Hr. Peders trak Waifen æfter Tracktoren i Svartfure.

Ræckerne ståed a Kravefugel, sungen eet Dystert Skue.

Marksliv skulde aldrig sån pløjs Skeletfjæsig,
Peder lyved:
–Næe Pocker, Kærtingen kjun død for mig.

Blødet Mudder rumler over ded saaledes “Dybt Skjulne.”
Ochque Ramaskrig dundrend.

Malevolensk Nonsens i Bondestannens
Maelkefjæs.

Foraarets Vertikont

Dybden er droej og moerk –

Havet er let at draene...

Hjernen er let at moertle,

moerteligt fjernt fra en Plaene

Tværs støtterne for det intertekstuære
erdetUhyre med et Saadant oldslav .

mider s

Morgen Ukroned Koed –

Harméheltene naar vi ellers gklemte Dem.
Kreperede for Sesjonens violer for Fladpanen.
Ov i paniktider violen viiooleent. For Hafnium-
hjem! Paniktempo paragrafsesjon! Izbiz!
Maxufortumalar! MoxiFKRKX!

Maxiformularen formuleres hostende; vræelnen
staar af de styrthelmsbeklaete.

Faellesnaevnerens gulv er undertal, underkuet
og til... Den haltende hjemloese:

Gaa hjem og byg til bryg. Sager som strik &
Nyckefaar.

Vinslyngen slanger om paelene foran mit paene
palae

en ornamentation af knagen er lyd **EN**
ORNAMENTATION AF KNAGEN ER LYD

Doeren illumineres naar jeg lidt legenne
overlegnskabsfuldt knalder doerenHusets
rigtige ejer kommer ud

Vaskebjørn, Vrede Vagabaander varsler
Parcel

toghobo til togene
lure paa aestetikkens babyhud
foran lsdtværede vinduer
og læbernes briser

kvindernes koene kjoler til Foraaret

Til Sommer skal du se det gyldne elskelige
Og aeltekager i Traernes floejtende boejen

og du svaede—: jeg forstaar ikke smilende

saarigt bænkenes ov bedrøvlse derad

gi mig en Blomme
at krølde i den, simranna
for dybt i varmet Puderum

Poenteløse Exkapater
Experterne spænner Spøkelsestaag
susanna Ynglen til Afgaarde

Vii vifter Utfoxehaler i Ringe om dem
ov Tunge-Tuden brisk faldte hemlet
medens den Chasmiske Afgrungen runger een
blumannaHymne

Guide tel at afmontere Himlen i eet Svin

i - placér objekt fladt

ii - frembring samtlige instrumenter

iii - afdæk kroppen. Mennesket skal være nøgent

iv - hvis forkert placeret, vend forside nedad.

v - Åbn ryggen.

vi - fjern det lange Knoglestycke langs en bleg, smuk ryg. Brug instrumentationen til at dele nødvendige sammensætninger fra søjlen. Foretrukken *drone* er I Got You [etc.] (cover af Porter (Sinatra-91)) for der skal graves dybt i denne aflange afgrund.

vii - efter færdiggørelse, afluk & sy, du har, hvad du skal bruge til krop. Vend svinet på ryggen, skær snuden af med sav. Lad de små fibre af ben, marv og kød falde, som var det en brise af Efterår. Dit blod bruser med, du føler skud af glæde op gennem din anale indgang ved snarligt brug af knoglen. Fantaser om det bedste, der forklares ved Ødipes o s v. Zøvs voldtog som svane, Mennesket er Menneskets

egen gud og syninger er den kosmiske binding i
kødet foran dig, dine fingre triller over hende
som tusinde stiklys på hendes allerbruneste
krop, og nøgenheden straalere ovenud
regnbueagtigt, at mærke dynen kind mod kind
og sove med hendes krop, der kun vil være din
under strømmens elskov, i hendes hjerte er
dette den smukkeste tilstand, objekt i tryggeste
rammer, og du deler med hende, hvad der altid
var i dit hjerte. Skat, jeg vil slå ihjel. Kærtegn
tilbage, fordi Uttalelsen er saare Absurditet.

viii - kønnet klippes af såvidt muligt og sys efter
samblending af spyt og gula Vinge 2.

ix - du vil have en smuk sommerfugl, og du
lyver, lyver som buxerne Flyver, flyver uden at
ascendere mod Himlen. Du jog den bort.

x - Dette virker osse på hunde.

Johannes Lamontes Notes-hæfte.

[...]

Jeg vil herfran bedsk afskrive den Afgud, saarom groed den ut á meg, vare jeg óndt i Hoed't, simpelt hen á Implikasjonerne om det Onde i meg, der inte kjunne holdtes inde á reent Onde, (som fløed jeg over á mørck, mørck Vædske, een u-plopt Bylde, Glads fuld á for meget, een Vandekande, der inte kjan tippes uten at bløde denne reent Onde,) jeg burte ha afskrevet, ov nu, jeg inte hade gjort saaledes, voxed mit Hoed-Onde fortjænt tel Noet-Mørckere, ov derfor maa jeg i denne Text forhaabentlic drive Ham ut á meg, Ham Abominasjonen, den Ondeste á de fordømte Ansichter, (de kclæder Vægkene i mit Værlse ved at innenramme Ham i den hvideste Løgn : Den sneagtice Vægk bac mine Plakcater, som var den reen ov uten de mørkce Pletter fran Fortiden : den ere jo inte hvid) ov saaledes forsøker jeg : at bedsk afskrive min Afgud, Psykopaten, som dybt bestaar stadic i mit Hjærte.

[...]

Det Moderne sckaber Byen, som sckaber Kropben, som skcaber meg. Sckabelsen ere her selvfølgic Sckabelse á Vilkaar, jeg hade inte

bestaaet, hvis ditse Grunnlac inte-bestod. Alt-i-Alt føles jeg svampet, ov som vare jeg ut á Det Moderne, en Gevækst som vor Jord ufrivillig lader Blomstren paa seg, saa voxer Bytaarne, ov jeg i dem. Den høie Viden her i Wæsten, al vor skjønneste Humanisme, giver derefter Grund for Introspeksjonen. Ov Gevæxten ere eet Onde.

[...]

Misforstaa inte, jeg ere inte Bateman (A Psycho (Ellis-91)) dov ; Tæncker du meg kjun som Ironi? Du kjenner meg som Scribent i dette Zircus-Magasin. Skip meg inte. Troe du seriøst, ham *Vilandte* mener sin manipulerend Benægtelse, naar du spørger, vare du seriøs med *Lamonte*, han svare Nei? post Gud post Barthesiansk

[...]

Den moderne Architechtur er din Ven. Dens Transparens letgør - paa grænsen tel nødvendiggør - rent faktisk en øget afstand til den uønskede grimhed og det hadbare slette. Synets Begrænsning fremgaar Udviskt; jeg kan nu se det ulækre Udyr æde sin ikke-vegetariske Fedtsynd Burger. Og gaa en ring udenom så jeg ikke træder ind i dets lokale. Føj det lukter. Samtidig vil den obsternasige toiletintimitets insisteren give mig stedet at hælde blod ud

samt fralægge mig spor af min fortid gennem
en fars af lort og menneskekød.

Saaledes ere jeg afsckreven. Hjælp meg eller
ej; nu ere jeg derude; i vil inte tro meg, eller I vil
ov ha uten Grundlac at tale tel meg. Ondskapen
ere derude, men I er for bange for at gribe den.

Guide til at afmontere Mensket

[...]

